

בפרוטות היינו קונים צעצועי גבס דמויי חיות, מהן זכור לי דוב לבן יושב על עכוזו. יהודה תקע את הדוב במהופך לתוך קופסא מלאה חול, יצק עופרת אל התבנית שנתהוותה בחול והרי לכם דוב מעופרת כבד ובלתי שביר. אלא שלא הניחו לו להאריך ימים כי בסופו הותך גם הוא ונוצרו מעופרתו חפצים אחרים.

היו לו ליהודה, "ידי זהב" ורעיונות משלו, והיה מתכנן ומתקין מניה וביה כל מה שחסר לנו וחסרו דברים רבים, כי מה אפשר היה לקנות באותם ימים ומה גם בפינה נידחת כמטולה. זכור לי עוד מוצר מ"בית היוצר" של יהודה והפעם לאו דוקא לשם שעשוע.

בהדרכתה של הגננת שרה וילקנסקי סרגתי לי אפודה. לא זכור לי מאין קבלתי את החוטים אבל מסרגות — מכ שירים משוכללים כאלה, לא היו כלל בנמצא. כרגיל, בא יהודה לעזרתי, התקין מסרגות עץ, חידד והתאים את צורתן הרצויה באולר, והחליקן בשבר זכוכית (ניר זכוכית — מה זה ?) לא אחת נשברו המסרגות והיה עליו להתקין חדשות והוא עשה זאת בנאמנות של "איש מקצוע".

חגיגת בר־מצוה

מאורע חשוב בחיינו היה יום הבר־מצווה של יהודה. הִתכונה היתה רבה. בהכנת הכיבוד, קרי עוגות, לקחו חלק כמה שכנות טובות ובנותיהן. ולא היה זה דבר של מה בכך באותם ימים: העוגות הטובות, שנאפו רק לאירועים מירחדים כגון חתונה, בר־מצוה וכדומה — קרויות היו "לקח". מסתבר שעוד בימי שלמה המלך נחשב הלקח לעוגה טובה ככתוב "כי לקח טוב נתתי לכם" (משלי ד' ב').